

Природо-матінко, пошли мені
Поміж несплинних будніх справ
Чаїну зграйку на обмілині,
Гойдливу роззолоть купав.

І звичним та не узвичаєним
В годину мандрів нелиху
Хлюпни племінням іван-чаєвим
При бетонованім шляху.

Траву, простуючи, протоптуєм,
Буває, нищим,
а вона,
Либонь, з епохи допотопної
Непереборно вирина!..

Люблю добу свою. Та все-таки
Не відрікаюсь, не таюсь:
Урівні з дивом кібернетики
Я на дива твої молюсь,
Природо-матінко!

1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.